

En Definition af Qur'anen

Bismillahir Rahmanir Raheem

Det er nødvendigt at definere Qur'anen. Fra denne definition vil vi vide, hvad der er tilladt at recitere i *Salah*, og hvad der ikke er tilladt at recitere; og hvad der er et bevis i en shariamæssig regel, og hvad der ikke er et bevis. Den vil også fortælle os, hvad der vil gøre en person til *Kafir*, og hvad der ikke udgør frafald (*Kufr*). Altså når vi definerer Qur'anen, så mener vi Qur'anen som et bevis i *Fiqh* (den islamiske jura).

Den er Allahs ﷻ Tale, som blev åbenbaret til Hans tjener Muhammad ﷺ på det arabiske sprog; den er et mirakel (*I'jaz*) selv i den korteste *Surah* (kapitel); den blev nedskrevet og overleveret til os via *Tawatut* (dvs. via utallige beretningskæder), hvorigennem vi tilbeder Allah ﷻ ved at recitere eller læse den; den starter med Surat al-Fatihah og slutter med Surat al-Nas; og den består af 114 kapitler (*Suwar*). (Se eventuelt *al-Ihkam* af Saifuddin al-Aamidi 1/28, og *Rawdat al-Nathir* af Ibn Qudama al-Maqdisi 1/178)

Fra denne definition udspringer der mange punkter. Definitionen udelukker enhver bog, som ikke er Allahs ﷻ Tale, og som heller ikke er åbenbaret på det arabiske sprog. Den udelukker også enhver beretning, som ikke er nået til os via en *Tawatut* beretningskæde. Og den udelukker alt det, som ikke er mirakuløst, eller som ikke ligger udover menneskets evne til at efterligne det; altså betragtes andre former for åbenbaring ikke som et mirakel, såsom *Sunnah*.

For det første: Den er Allahs ﷻ Tale. Beviset for, at den er Allahs ﷻ Tale, er det faktum, at den er mirakuløs, dvs. *I'jaz*. Miraklet i Qur'anen er den enestående veltalenhed, som ligger udover menneskets evner. Når nu den er fra Allah ﷻ, så bliver den et bevis, man skal følge i domsafsigelser. Når vi derudover siger, at den er Allahs ﷻ Tale, så udelukker det andre former for åbenbaring, såsom en *Hadith Qudsi* eller andre udtalelser fra Profeten ﷺ.

For det andet: Hele Qur'anen er arabisk. Den er 100 procent arabisk, og indeholder ikke fremmede ord. Og Imam Muhammad bin Idrees al-Shafi'i (*Rahimahullah*) sagde i sin bog, *al-Risalah*: "*Qur'anen indikerer, at der ikke er nogen del i Allahs Bog, som ikke er arabisk. Den der udtrykte sådan en holdning (om fremmede ord i Qur'anen), kan have fundet nogen, som accepterede det, blot fordi de havde underkastet sig (lavet Taqlid) til hans autoritet, og de overlod bevisbyrden til ham, og til dem der var uenige med ham. Men ved blot at underkaste sig, så har de forsømt (deres pligt); må Allah tilgive dem og os. Men det kan være, at den, som udtrykte holdningen om, at der er (ord) i Qur'anen, som ikke er arabiske - og hans holdning blev accepteret af andre - mente, at der er særlige (ord), som ikke forstås af visse arabere.*"

Derudover er arabernes uvidenhed om visse ord i Qur'anen ikke et bevis for, at Qur'anen indeholder fremmede ord. Derimod er der en mulighed for, at nogle ikke-arabere lærte nogle arabiske ord, og derefter blev de udspremt i deres sprog. På grund af det kan nogle af deres ord ligne ord, som nævnes i Qur'anen. Eller det kan være at nogle fremmede ord indgik i det arabiske sprog, og således blev de en del af det arabiske sprog, og kan derfor ikke anses for at være fremmede mere, idet araberne brugte dem som en del af deres sprog, selv hvis deres oprindelse er fremmed.

Mange *Ayaat* påpeger, at Qur'anen er 100 procent arabisk, såsom:

﴿وَأَنَّهُ لَنَتَنزِيلُ رَبِّ الْعَالَمِينَ﴾ ﴿نَزَلَ بِهِ الرُّوحُ الْأَمِينُ﴾ ﴿عَلَى قَلْبِكَ لَتَكُونَ مِنَ الْمُنذِرِينَ﴾ ﴿بِلِسَانٍ عَرَبِيٍّ مُبِينٍ﴾

"Dette er sandelig åbenbaring fra alverdens Herre, (som er blevet) bragt ned af den trofaste ånd, over dit hjerte, så du kan være blandt dem, der advarer, på et klart arabisk sprog." [MOQ. 26:192-195]

﴿وَكَذَلِكَ أَنْزَلْنَاهُ حُكْمًا عَرَبِيًّا﴾

"Således sendte vi den ned som en arabisk lov." [MOQ. 13:37]

﴿وَكَذَلِكَ أَوْحَيْنَا إِلَيْكَ قُرْآنًا عَرَبِيًّا تُنذِرُ أُمَّ الْقُرَىٰ وَمَنْ حَوْلَهَا﴾

”Og således åbenbarede Vi dig en arabisk Qur’an, så du kan advare byernes moder og folkene, som omgiver den.”
[MOQ. 42:7]

﴿قُرْآنًا عَرَبِيًّا غَيْرَ ذِي عِوَجٍ لَّعَلَّهُمْ يَتَّقُونَ﴾

”En arabisk Qur’an uden nogen skævhed i den, for at de (måske) kan blive gudfrygtige.” [MOQ. 39:29]

﴿وَلَوْ جَعَلْنَاهُ قُرْآنًا أَعْجَمِيًّا لَقَالُوا لَوْلَا فُصِّلَتْ آيَاتُهُ أَلَّا نَعْلَمَ لِي وَعَرَبِيٌّ﴾

”Og havde Vi gjort den til en fremmed (el. udenlandsk) Qur’an, ville de have sagt: ’Hvorfor bliver dens budskaber ikke forklaret tydeligt (på vores eget sprog)?’ Hvad! (En Bog, som) ikke (er på) arabisk, og (et Sendebud, som er) en araber?” [MOQ. 41:44]

Enhver Profets Bog (el. skrifter) var på sit folks eget sprog. Hvad angår ikke-arabere, så er de nød til at lære det arabiske sprog. Imam al-Shafi’i sagde: ”Det er obligatorisk for enhver muslim at lære det arabiske sprog, så vidt han formår, for at (kunne) erklære derigennem, at der ikke findes nogen anden gud end Allah, og at Muhammad er Hans tjener og Sendebud, og recitere Allahs Bog på det (arabiske sprog), og ytre hvad der påhviler ham af Takbir, og hvad der er påbudt, af Tasbih, Tashabbud og andet.”

En oversættelse af Qur’anen betragtes heller ikke som Qur’anen, uanset hvor præcis den er. Derfor kan vi ikke bruge en oversættelse til at udlede regler fra *Ayaat*, og der er heller ikke nogen *Salah* ved at læse oversættelsen, og der er heller ikke nogen tilbedelse ved at læse oversættelsen.

For det tredje: Qur’anen er overleveret til os gennem *Tawatatur*, dvs. en overlevering, som er absolut sikker; den er kommet til os gennem mundtlig og nedskreven overlevering, siden dens åbenbaring til Allahs Sendebud ﷺ, indtil i dag. Da åbenbaringen begyndte, så var der nogen, som plejede at nedskrive åbenbaringen, og samtidig så blev den husket af mange ledsagere. Dette fortsatte og blev givet videre fra den ene generation til den anden, og dermed er det umuligt, at de alle sammen kunne konspirere for at lyve, tilføje, ændre eller fjerne noget som helst af Qur’anen.

Dette er unikt for Qur’anen sammenlignet med tidligere åbenbarede bøger, såsom Toraen (*Tawrah*) og Evangeliet (*Injeel*). Da hele Qur’anen er kommet gennem *Tawatatur*, så betyder det, at den er absolut sikker viden (*’Ilm al-Yaqeen*), og derfor er den et absolut bevis. Hvad angår sjældne (*Shadh*) recitationer af Qur’anen eller *Abadiith Qudsi*, så betragtes de ikke som Qur’anen. Og definitionen fastlægger, at Qur’anen udelukkende er det, som er kommet gennem *Tawatatur*, hvilket fjerner eller udelukker enhver beretning, som er kommet gennem *Abad* beretning (dvs. enmandsberetter).

Note: En *Shadh* recitation af Qur’anen er den beretning, som ikke når graden af *Tawatatur*, såsom Ibn Mas’uds *Mushaf* (Qur’an manuskript), til trods for, at den er *Sabih* (sand eller korrekt) i sin beretningskæde. De retslærde blev enige om, at de syv recitationer af Qur’anen alle sammen er *Tawatatur* gennem *Ijma’*. Disse syv er recitationerne fra Abu ’Amr, Nafi’, ’Aasim, Hamzah, al-Kisa’i, Ibn Kathir og Ibn ’Aamir.